

Glistrup (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om undgåelse af kaos i Danmark.

(Lovforslag nr. L 194).

Jeg skal i øvrigt henvide til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Glistrup (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om regulering af kreditformidling.

(Lovforslag nr. L 195).

Jeg skal i øvrigt henvide til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

(Lovforslag nr. L 157. Fremsat 2/2 79. Første behandling 27/2 79. Betænkning 14/3 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af de kommunale styrelseslove m.v.

(Lovforslag nr. L 129. Fremsat 25/1 79. Første behandling 6/2 79. Betænkning 16/3 79).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 2 ændringsforslag af Tyroll (VS) og Kurt Hansen (VS) (se nedenfor).

Ændringsforslag

Af Tyroll (VS) og Kurt Hansen (VS):

Til § 1

1) Nr. 3 affattes således:

»3. § 67 ophæves.«

Til § 2

2) Efter den foreslåede ændring, der bliver nr. 1, indsættes som nyt nummer:

»2. § 51 ophæves.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Forslagsstillerne finder, at kommunernes lønningsnævn er en statsautoriseret faglig voldgift, der egenhændigt kan sige nej til alle lønforbedringer, uden at de faglige organisationer overhovedet kan komme i forhandling. Lønningsnævnet kan ikke selv forhandle med personaleorganisationerne, men skal godkende de resultater, Kommunernes Landsforening og andre lønudvalg kommer frem til i forhandlingerne med personalet.

Ud over denne godkendelsesbemyndigelse kan nævnet fastsætte nærmere retningslinjer for gennemførelsen af ændringer af arbejdsvilkårene for personalet, foretage henstillinger til de kommunale repræsentanter, og endelig skal sager om mere almindelige eller principielt betydningsfulde ændringer af løn- og ansættelsesforhold forelægges nævnet, før forhandlinger indledes.

Lønningsnævnet er således et uacceptabelt indkomst- eller lønpolitisk organ, der gør overenskomstforhandlinger illusoriske. Lønningsnævnet har klart vist sig som et redskab for den centralistiske statslige lønpolitik. I

forbindelse med folketingets vedtagelse af den 2 pct.s indkomstpoltiske ramme fandt lønningsnævnet at måtte forlange forfremmelser af assistenter til overassistenter til godkendelse, med den begrundelse at de lønpolitiske rammer ikke måtte omgås gennem forfremmelser og dermed lønforhøjelser. Dette er et klart udtryk for de interesser, der ligger for at skabe lovhjælp for en normeringskontrol, sådan som det er indeholdt i det foreliggende lovforslag. I et svar til kommunaludvalget giver indenrigsministeren udtryk for følgende: »Omfanget af normeringskontrollen afgøres alene af lønningsnævnet.« Det er en fantastisk vidtgående konklusion og giver altså frit spil for lønningsnævnet.

Personaleorganisationerne er klart utilfredse med lønningsnævnets funktioner. De kommunale organisationers repræsentanter fører tilsyn med de lønforhandlinger, de selv fører. Personaleorganisationerne sættes i en svag forhandlingsposition, når arbejdsgiversiden således har den retlige kompetence til at stadfæste aftalerne. Som forbundsformand Jørgen Knudsen i LO-bladet 1977, nr. 5, udtrykte det:

»Hvordan mon reaktionerne ville blive, hvis man inden for det private arbejdsmarked havde nedsat en arbejdsgivervoldgift uden lønmodtagerrepræsentanter, der egenhændigt kunne sige nej til alle overenskomstforbedringer, uden at de faglige organisationer overhovedet kunne komme i forhandling – endsize – med en sådan voldgift?«

De faglige organisationer har direkte måttet føre retssager for at forsvare deres medlemmers interesser, men med et dårligt resultat. Lønningsnævnet er statsautoriseret.

Til nr. 2

Ændringsforslaget er en konsekvens af ændringsforslag nr. 1.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Marinus Sørensen (S):

Som vi gav udtryk for ved første behandling, finder vi, at lovforslaget om ændring af

de kommunale styrelseslove er godt, og vi kan derfor ikke stemme for nogen af de stillede ændringsforslag.

Tang Sørensen (FP):

Fremskridtspartiet finder lovforslag nr. L 129 meget, meget relevant, men det skal ikke afholde os fra at være med til at forbedre lovforslaget. Blandt de fremsatte ændringsforslag finder fremskridtspartiet at ændringsforslag nr. 1 er et relevant ændringsforslag, og vi kan som følge deraf stemme for det.

Ændringsforslag nr. 2 kan vi ligeledes stemme for. Det er vi selv medforslagsstillere til.

Ændringsforslag nr. 3, som er stillet af socialistisk folkeparti, ønsker vi ikke at stemme for. Vi finder, at kommunernes lønningsnævn har en meget, meget relevant opgave at varetage, og vi ønsker derfor ikke, at ændringsforslag nr. 3 skal vedtages.

Vi ønsker at stemme for ændringsforslag nr. 4, som har relation til ændringsforslag nr. 1.

Der er stillet 2 ændringsforslag uden for betænkningen af venstresocialisterne. Vi kan ikke stemme for disse ændringsforslag.

Jens Peter Jensen (V):

Venstre kan ikke stemme for nogen af de stillede ændringsforslag.

Grove (KF):

Ministeren fremhævede i sin fremsættelsestale, at formålet med dette lovforslag bl. a. var at forbedre forholdene for de folkevalgte fra det private erhvervsliv og dermed skabe en ligestilling imellem offentligt ansatte og folk fra det private erhvervsliv i det kommunalpolitiske arbejde. Det formål erklærede vi os enige i. Vedtages lovforslaget imidlertid i den foreliggende form, vil det ikke løse det problem for en gruppe af de folkevalgte, der består af selvstændige næringsdrivende – en gruppe, der i forvejen er dårligt repræsenteret. Vi har derfor stillet et ændringsforslag, der vil afhjælpe det forhold. Vort ændringsforslag er begrundet i ønsket om en ensartet behandling af den gruppe, der består af selvstændige erhvervsdrivende. Efter ministerens forslag vil der blive en uensartet behandling landet over, fordi det er den enkelte kommunalbestyrelse, der skal træffe bestemmelsen.

[Grove]

Da der er mange kommunalbestyrelser, vil det være højest sandsynligt, at vi får en uens praksis. Derfor foreslår vi, at ministeren fastsætter en norm for erstatning til selvstændige erhvervsdrivende. Man kan fastsætte normer på mange andre områder, og det må også være muligt på dette område.

Vi havde håbet, at i hvert fald den liberale del af regeringen ikke endnu en gang ville svigte de selvstændige erhvervsdrivende på det område, og jeg vil endnu en gang appellere til venstre om, at man går ind for dette ændringsforslag, så vi får en fornuftig ligestilling imellem lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende i det kommunalpolitiske arbejde.

Ændringsforslag nr. 1 og nr. 4 kan vi ikke stemme for, men jeg anbefaler stærkt, at man stemmer for ændringsforslag nr. 2.

Bollmann (CD):

På CDs vegne skal jeg sige, at vi jo i lang tid har hørt, hvor svært det er for andre end offentligt ansatte at varetage hvervet som kommunalbestyrelsesmedlem. Nu hjælper man de øvrige lønmodtagere, men de selvstændige får efter CDs opfattelse ikke rimelige betingelser efter forslaget. Derfor er vi medforslagsstillere til ændringsforslag nr. 2, der vil give en afklaring på dette område.

Om ændringsforslag nr. 1 kan vi sige, at vi har en vis sympati for forslaget, men jeg synes, udvalgsarbejdet har vist, at de praktiske vanskeligheder bliver for store, og derfor kan vi ikke støtte forslaget.

De øvrige ændringsforslag vil vi afvise.

Alfred Andersen (SF):

Grunden til, at vi har stillet ændringsforslag nr. 1, er, at der i styrelsesvedtægten gives mulighed for, når man skal konstituere kommunalbestyrelsen, at indkalde suppleanten. Vi mener ikke, at besættelse af udvalgsposter kan anses for vigtigere end de politiske beslutninger, og derfor har vi ment, at der både ved konstituering, og hvor det drejer sig om politiske beslutninger, skal være mulighed for at indkalde stedfortræderen.

Ændringsforslag nr. 2, som er stillet af en række partier, kan vi ikke stemme for.

Endelig er der ændringsforslag nr. 3. Man diskuterede så meget ved den store kommunalreform, om man skulle give kommunerne

noget mere selvstyre. Derfor kan vi ikke tiltræde, at kommunernes lønningsnævn, som efter vores mening er en interesseorganisation, får så store beføjelser, som der bliver tillagt den i denne styrelsesvedtægt. Derfor har vi stillet dette ændringsforslag.

Honoré (KrF):

Kristeligt folkeparti har stillet 2 ændringsforslag, ændringsforslagene nr. 1 og 4, som vi er meget glade for at andre partier har villet støtte.

Disse ændringsforslag går ud på, at der skal kunne indkaldes stedfortrædere i kommunalbestyrelsen og udvalgene uden nogen tidsbegrænsning i fraværperioden. Vi mener nemlig, at hvis der er en rimelig begrundelse for et sådant fravær, så bør længden af fraværperioden ikke spille nogen rolle. Det er jo sådan, at et enkelt medlems fravær kan ændre den politiske magtfordeling i en hel del kommunalbestyrelser og udvalg og derfor påvirke vigtige afstemninger. Det mener vi ikke er rimeligt.

Vi kan også støtte ændringsforslag nr. 2 fra de konservative.

Vi undlader at stemme vedrørende ændringsforslag nr. 3 fra socialistisk folkeparti.

Flygaard (DR):

Retsforbundet har tiltrådt ændringsforslag nr. 1 og ændringsforslag nr. 4.

Vi kan ikke anbefale ændringsforslag nr. 2 og ændringsforslag nr. 3.

Der er stillet to ændringsforslag uden for betænkningen. Intet af disse ændringsforslag kan vi medvirke til gennemførelse af.

Tyroll (VS):

Jeg skal i første omgang beskæftige mig med de ændringsforslag, VS selv har stillet, og så vende tilbage til de øvrige.

Det lønningsnævn, der er blevet oprettet til at kontrollere lønudviklingen på det kommunale område, har netop til opgave at sikre, at lønudviklingen i de forskellige kommuner sker i indbyrdes balance med lønudviklingen i staten. Der er altså tale om et direkte lønpolitisk foretagende; det er sådanne funktioner, der skal gennemføres.

Der er ingen tvivl om, at hvis Arbejdsgiverforeningen kunne komme igennem med at få et sådant organ inden for det private ar-

[Tyroll]

bejdsmarked, så ville de være overordentlig lykkelige for det. De ville være overordentlig lykkelige for på den måde at få kontrolleret den almindelige lønudvikling og dermed undgå, at lønarbejderne kunne udnytte den indbyrdes konkurrence imellem de enkelte arbejdsgivere. Der er selvfølgelig tale om, at de i et vist omfang er i færd med at få deres ønsker indfriet igennem de trepartsdrøftelser m.v., som finder sted, og de mange statslige indgreb i overenskomsterne – et nyt er åbenbart blevet beseglet i nat og skal køres igennem i løbet af de kommende dage. Man kan derfor sige, at udviklingen på det område går kraftigt i retning af den korporative stat, hvor man fuldstændig har underlagt de forskellige faglige organisationer de statslige beslutninger.

Her på det offentlige område kører man også efter en sådan målsætning og bidrager altså til den samlede opbygning af de statslige bestemmelser omkring løn- og arbejdsforhold. Der er tale om, at man her går ind i at ville afgøre for hele landet, hvordan de enkelte kommunalbestyrelser skal optræde som arbejdsgivere, hele spørgsmålet om, hvordan det politisk besluttes at man skal optræde over for lønarbejdernes organisationer.

VS er ikke indstillet på, at der skal være sådanne organer, at man derigennem skal kunne begrænse de politiske muligheder i de enkelte kommuner, og vi vil derfor vende os kraftigt imod dette, som det også fremgår af vore bemærkninger til de ændringsforslag, vi har stillet uden for betænkningen.

Vi siger klart, at kommunernes lønningsnævn er en statsautoriseret faglig voldgift, der egenhændigt kan sige nej til alle lønforbedringer. Vi siger også, at det er uacceptabelt, at der er et sådant indkomst- og lønpolitisk organ, der gør overenskomstforhandlinger illusoriske. Vi nævner også, hvordan man har set i forbindelse med indkomstpolitiske indgreb, lønpolitiske indgreb, at man har brugt kommunernes lønningsnævn til at gennemføre disse foranstaltninger. I forbindelse med den 2 pct.s lønramme, som blev fastsat på et tidspunkt af folketinget, har man f. eks. udfoldet bestræbelser på at få disse bestemmelser overholdt. Det fremgår klart af de målsætninger, der er givet udtryk for fra kommunernes lønningsnævns formand i forbindelse med denne 2 pct.s ramme. Der blev sagt af formanden, at der er forskellige grun-

de til at føre kontrol med f. eks. overflyttelse fra assistentstillinger til overassistentstillinger, og her blev bl. a. nævnt følgende – et citat fra Danske Kommuner, nr. 5, 1977:

»Dertil kommer, at der i folketinget er lagt en indkomstpolitisk ramme, så den gennemsnitlige løn i hvert af de 2 overenskomstår ud over dyrtidsreguleringen højst må stige med 2 pct. Denne folketingsbeslutning gælder for både den offentlige og den private sektor, og hvis man skal sikre overholdelsen af den ramme, ja, så må det også sikres, at der ikke i videre omfang, end det er foreneligt med den samlede overenskomstløsning, sker oprykning af stillinger til højere lønramme, herunder altså også assistenter til overassistenter.«

Der er en klar lønpolitisk målsætning i dette organ, og det er helt klart, at man vil fortsætte ad denne vej, at man vil fortsætte med at udvikle disse tilbøjeligheder.

Man kan også se, hvordan organet klart har mulighed for at optræde som voldgift. Kommunernes lønningsnævn fremfører i en skrivelse til kommunale tjenestemænds udvalg m. fl., at en meddelelse fra lønningsnævnet ingen ændring medfører i bestående aftaler og overenskomster, i hvilke der ikke er fastsat og ikke kan fastsættes nogen bestemmelser om omfanget af lønningsnævnets godkendelsesbeføjelser over for kommunalbestyrelsesbeslutninger om oprettelse af stillinger. Her er tale om, at man klart begrænser mulighederne for overenskomstindgåelse. Senere er der som følge af lønningsnævnets aktiviteter faldet dom om, at man ikke fra lønarbejderne kan opstille krav om afskedigelsesfrister i forbindelse med aftaler, der er indgået om bedre løn- og arbejdsforhold end dem, der er afstukket af kommunernes lønningsnævn.

Der er altså direkte lagt nogle meget snævre rammer for de faglige foreningers aktiviteter. Jeg har i bemærkningerne til ændringsforslaget klart påpeget, hvordan de faglige organisationer slås imod disse rammer, hvordan man klart siger fra Kommunalarbejderforbundet og fra HK, at dette begrænser de faglige rettigheder, og at det er vendt kraftigt imod de faglige organisationers arbejdsmuligheder. Alligevel går socialdemokratiet altså ind for disse begrænsninger og stiller sig i vejen for lønmodtagernes organisationer, for deres kamp for bedre løn-

[Tyroll]

og arbejdsforhold, på trods af at man hævder at ville forbedre lønarbejdernes positioner og goder såvel gennem det parlamentariske som gennem de faglige aktiviteter. Her bremses man det altså via de parlamentariske organer.

Første næstformand (Erlendsson):

Det er vanskeligt at få en debat i gang, når der er så megen uro i salen. Indenrigsministeren har, dér, hvor han sidder, svært ved at høre, hvad der bliver sagt fra talerstolen.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg skal i anledning af de faldne udtalelser komme med et par bemærkninger, idet jeg beder undskylde, hvis jeg ikke har kunnet høre alle de bemærkninger, som er faldet.

Jeg vil på regeringens vegne fraråde, at man stemmer for nogen af de stillede ændringsforslag. Det gælder ændringsforslaget vedrørende normer for erstatning til selvstændige erhvervsdrivende. Jeg deler selvsagt den intention, der ligger bag forslaget, men jeg beder forstå, at det er en næsten uløselig opgave, man her ønsker at indenrigsministeren skal klare. Det er en selvfølge, at de problemer, der ligger om den ligelige adgang til at udføre kommunalt arbejde for forskellige borgere, vil blive fulgt med opmærksomhed i den kommende tid.

Ændringsforslaget om en ubegrænset adgang til indkaldelse af stedfortrædere til en kommunalbestyrelse må jeg ligeledes fraråde. Jeg er bange for, at man ikke kan overskue de konsekvenser, der vil følge af det. Jeg vil advare imod, at man gør en kommunalbestyrelse til en gennemgangscentral.

Hvad specielt angår de ændringsforslag om det kommunale lønningsnævn, som er stillet af VS, og som hr. Tyroll argumenterede for her fra talerstolen for et øjeblik siden, vil jeg gerne fremsætte nogle bemærkninger om baggrunden for dette nævns oprettelse. Indtil 1969 blev løntilsynet udøvet af indenrigsministeriet for amtskommunernes og købstadskommunernes vedkommende og af amtsrådene for sognekommunernes vedkommende. Tilsynet omfattede alene tjenestemænds løn- og ansættelsesvilkår. Ved en ændring af den kommunale styrelseslov i 1969 blev løntilsynet overført til et nyoprettet organ, kommunernes lønningsnævn, og tilsynet

blev udvidet til at omfatte alt kommunalt personale, altså ikke blot det tjenestemandsansatte. Nævnets medlemmer beskikkes af indenrigsministeren, og der er således tale om en offentlig tilsynsmyndighed og ikke, som det er blevet påstået, om et kommunalt arbejdsgiverorgan. Gennem det tilsyn, som lønningsnævnet udøver, tilgodeses dels et behov for en koordination af lønpolitikken de forskellige kommunegrupper imellem, dels et behov for en koordination af den statslige og den kommunale lønpolitik. Jeg kan i sidstnævnte henseende henvise til følgende udtalelse i lønningsudvalgets betænkning af 6. juni 1969 over lovforslag om statens tjenestemænd m.v. Den er gengivet i Folketingstidende 1968-69, tillæg B, sp. 3111. Jeg citerer:

»Udvalget kan tilslutte sig tjenestemandskommissionens henstilling om, at der samtidig med en reform i staten optages forhandling med de kommunale myndigheder med henblik på at få gennemført ensartede principper for aflønningen af statslige og kommunale tjenestemænd, og således at lønningerne for sammenlignelige og sideordnede stillinger under i øvrigt lige vilkår i videst muligt omfang bliver af samme størrelse.«

Efter indenrigsministeriets opfattelse har udviklingen siden nævnets oprettelse i 1969 bekræftet behovet for et organ som kommunernes lønningsnævn, og jeg må derfor tage kraftigt afstand fra forslaget om at ophæve dette organ.

Med hensyn til den kritik, der har været rettet mod den af lønningsnævnet etablerede kontrol med antallet af overassistenter, skal jeg endelig bemærke, at denne kontrol ikke blev indført af indkomstpoltiske grunde, men alene skyldtes, at der i visse kommuner i et ikke ubetydeligt omfang skete oprykning til overassistent, uden at der forelå en egentlig funktionsmæssig begrundelse for en sådan oprykning.

Grove (KF):

Jeg må beklage, at indenrigsministeren kun har gode intentioner med hensyn til de selvstændige erhvervsdrivende. Det er viljen til at løse dette problem, der mangler hos indenrigsministeren. Det kan ikke være vanskeligt at fastsætte normer på dette område. Næsten inden for ethvert område har man en

[Grove]

normal vikartimeløn. Om ikke andet, så kunne man samle dem sammen som en begyndelse. Det ville være betydeligt bedre end bare at stå her og love, at man nok skal holde øje med det. Så havde vi gjort en begyndelse, og så kunne vi senere rette taksterne ind, når ministeren havde fået et erfaringsgrundlag. Men ministeren ønsker overhovedet ikke at være med til det. Så sig det dog rent ud i stedet for at stå og komme med gode intentioner!

Det er en let opgave. Jeg er sikker på, at Amtsrådsforeningen meget let kunne samle disse normer sammen og sende dem til indenrigsministeren, der så bare skulle sende dem ud som et direktiv.

Tyroll (VS):

Nu hævder ministeren, at der i forbindelse med kontrollen med opnormering af assistentstillinger til overassistentstillinger ikke skulle være tale om, at det er ønsket om at fastholde de lønpolitiske rammer, der er målsætningen for denne kontrol. Ikke desto mindre kan man altså her stå og citere formanden for kommunernes lønningsnævn, der siger, at det har været målsætningen, der siger, at man skal modvirke disse lønfremgange, der i givet fald kan komme i forbindelse med en sådan opnormering af stillingerne. Det har dog været målsætningen for formanden for kommunernes lønningsnævn. At man så stadig væk kan påstå, at det ikke skulle være tilfældet, det undrer jeg mig uægtelig en hel del over.

Det undrer mig noget, at SF ikke rigtig har udtalt sig om de principper, der ligger her, at man kun – det er nødvendigt, bevares – vil have fjernet den mulighed for normeringskontrol, som ligger i dette lovforslag. Vi vil selvfølgelig støtte forslaget om at få fjernet denne normeringskontrol, specielt når den er så vidtgående, som indenrigsministeren giver udtryk for i et svar til udvalget, hvor han siger, at der ligger ingen begrænsning for, hvilken normeringskontrol der kan udfoldes, det er lønningsnævnet selv, der afgør det. Det afgør altså selv, hvordan det administrerer disse lønpolitiske rammer. Det undrer mig meget, at SF accepterer tilvejebringelsen af et sådant lønpolitisk organ som kommunernes lønningsnævn. Hvilke argumenter ligger bag dette? Når man bliver

plantet som kommunalpolitiker, er der åbenbart en tendens til, at man mener, det er selve funktionen som kommunalpolitiker og ikke varetagelsen af lønarbejdernes interesser, der kommer i første række. Det tyder meget på, når man ikke rigtig vil tage klar stilling til, hvordan dette lønningsnævn skal opfattes, og markere sin stilling ved afstemningen om det ændringsforslag, som VS har stillet, og som DKP har gjort opmærksom på at man vil stemme for.

I øvrigt skal jeg sige om de ændringsforslag, der er stillet, at vi vil stemme for ændringsforslag nr. 1 og ikke kan stemme for ændringsforslag nr. 2. Vor stillingtagen til SFs ændringsforslag vil afhænge af, hvordan afstemningen kommer til at forløbe.

Tang Sørensen (FP):

Det er vel en almindelig erkendelse i dag, at det at deltage i et byrådsarbejde bliver mere og mere omsiggribende. Jeg forstår godt, at man ved en ændring af styrelsesloven forsøger at råde bod på noget af det. Jeg forstår godt, at man vil kompensere for tabt arbejdsfortjeneste for den mand, der kan dokumentere, at han har tabt penge ved at deltage i byrådsarbejdet.

Når vi i dag ser på sammensætningen af de forskellige kommunalbestyrelser og byråd, så er det jo ingen hemmelighed, at de offentligt ansatte og funktionærerne i amt og kommune dominerer byrådene. Det bliver svære og svære for den lille selvstændige at klare sig økonomisk, hvis han deltager i et stykke byrådsarbejde. Derfor er det et fornuftigt forslag, at man skal have sin tabte arbejdsfortjeneste refunderet, men det er også en kendsgerning, at det næsten er en fysisk umulighed for en landmand eller for en brugtbilsælger, eller hvad man kan finde på, at dokumentere, hvad han har tabt i arbejdsfortjeneste.

Vi synes, det er forkert, at man lægger det ud til de enkelte kommuner selv at afgøre, om manden nu har dokumenteret det på en forsvarlig måde, at han har tabt det og det antal kroner. Det er for at hjælpe indenrigsministeren, vi har stillet ændringsforslag nr. 2. Vi opfordrer derfor endnu en gang indenrigsministeren til at fastsætte nogle retningslinjer, hvorefter man kan udbetale tabt arbejdsfortjeneste til de selvstændige. Det er

[Tang Sørensen]

ikke for at gøre det besværligt for indenrigsministeren, men det er for at hjælpe indenrigsministeren og kommunerne, vi stiller ændringsforslaget.

Alfred Andersen (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Tyroll, at når vi har formuleret vores ændringsforslag, som vi har gjort, så er det for ikke at komme tilbage til de tilstande, som indenrigsministeren fortalte os der var tidligere. Derfor har vi foreslået denne formulering. Som loven er i øjeblikket – og det er den fortolkning, jeg også har forstået at ombudsmanden anlægger – skal man kun betragte loven som en henstilling til kommunerne. Det, ministeren her vil gøre, er at stramme loven op, sådan at der er lovgrundlag for at bestemme normeringerne fremover. Modsat ministeren, som vil stramme loven, mener vi stadig væk, at det skal være sådan, at det skal være kommunerne, som har det afgørende ord i ansættelsesforholdene.

Honoré (KrF):

Jeg kan ikke give indenrigsministeren ret, når han siger, at kristeligt folkepartis forslag vil gøre kommunalbestyrelsen til en slags gennemgangscentral. Det ville det være, hvis man ikke skulle give en gyldig grund til, at man var fraværende. Men der kan jo være gyldige grunde til et fravær, som er under en måneds varighed, og dette fravær kan virkelig i visse kommunalbestyrelser og udvalg resultere i, at afgørelser bliver truffet, som er forskellige fra en afgørelse, hvor repræsentationen var fuldtallig. Ud fra et demokratisk synspunkt synes jeg derfor at kristeligt folkepartis forslag er et virkeligt fremskridt. I øvrigt går det jo i samme retning som indenrigsministerens eget forslag, hvor der er tale om en afkortelse af perioden fra to måneder til én måned. Vi synes bare, man skal tage skridtet fuldt ud.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 i betænkningen forkastedes, idet 45 stemte for, 99 imod.

Ændringsforslag nr. 2 i betænkningen

forkastedes, idet 48 stemte for, 96 imod.

Ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen af *Tyroll (VS)* og *Kurt Hansen (VS)* (se foran)

forkastedes, idet 8 stemte for, 137 imod.

Ændringsforslag nr. 3 i betænkningen forkastedes, idet 14 stemte for, 126 imod; 6 stemte hverken for eller imod.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 i betænkningen betragtedes som

forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 1 i betænkningen.

Ændringsforslag nr. 2 uden for betænkningen af *Tyroll (VS)* og *Kurt Hansen (VS)* (se foran) betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1 uden for betænkningen.

§§ 2–5

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget gik herefter til fornyet behandling i udvalget.

Første næstformand (Erlendsson):

De, som ikke ønsker at overvære den næste sags behandling, anmodes om at forlade salen i stilhed.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel til justitsministeren:

Forespørgsel [om kriminalitet hos unge] af Inger Stilling Pedersen (KrF), Chr. Christensen (KrF) og Inge Krogh (KrF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at forebygge kriminalitet hos børn og unge, særlig med henblik på at hjælpe de mange unge, der gentagne gange får tiltalefrafald?«